

23.5.

Slovenski skladatelj in glasbeni pedagog, mojster orkestralne in komorne glasbe [Slavko Osterc](#) je umrl na današnji dan leta 1941. Znani deli sta Iz komične opere in balet Iluzije. Leta 1962 je bil ustanovljen ansambel Slavka Osterca. Slavko Osterc se je rodil leta 1895 v Veržeju.

Slavko Osterc, [slovenski skladatelj](#), * [17. junij 1895](#), [Veržej](#), † [23. maj 1941](#), [Ljubljana](#).

Glasbe se je sprva učil v [Mariboru](#) pri [Emeriku Beranu](#) (učencu [Leoša Janáčka](#)) in nato med leti [1925](#) in [1927](#) na [konservatoriju](#) v [Pragi](#) ([Karel Boleslav Jirák](#), [Jan Novák](#), [Alois Hába](#)).

Njegova glasbena dela se v začetku javljajo v poznoromantičnem slogu in prehajajo v [atonalno](#), [atematično](#), [serialno](#) in [četrtonsko glasbo](#).

Slovenskemu občinstvu je najbolj znan po svojem [Adagiu](#) iz *Suite za godala*, ki je dolgoletni [aviso](#) 3. programa [Radia Slovenije](#) (programa *Ars*).

Slovenski skladatelj, kritik in publicist [Slavko Osterc](#) se je rodil 17. junija 1895 v Veržeju. Glasbeno se je najprej izobraževal v Mariboru, študij pa končal v Pragi. Po vrnitvi je delal na ljubljanskem glasbenem konservatoriju, kasneje pa je postal profesor na glasbeni akademiji. Ustvaril je več kot 170 del, od orkestralnih do komornih, scenskoglasbenih in vokalnih. Zborovski opus obsega 35 del od skladb Usta so mi bila nema, Belokranjske uspavanke in drugih. Umrl je leta 1941.

Slavko Osterc (1895-1941) je prav gotovo ena izmed vodilnih osebnosti na slovenskem glasbenem prizorišču v prvi polovici 20. stoletja. Svojo idejno in estetsko naravnost je tako z besedo kot tudi v kompozicijskem ustvarjanju podredil osnovnemu načelu. "ustvarjati in priznavati one kulturne vrednote, ki jih ne bo priznaval samo ožji krog, ne le Slovenci temveč ves svet". Izrazit primer skladateljevega estetskega nazora je Osterčev komorni opus, ki obsega največji del skladateljevega kompozicijskega snovanja. V komornem opusu je vrsta skladb, ki sodijo med najboljša dela v njegovi glasbeni dediščini, področju, kateremu je ostal zvest od prvih » vajeniških skladb« po prvi svetovni vojni, mimo diplome na Praškem konservatoriju, na katerem je zaključil glasbeni študij z izključno komornimi deli, do svoje zadnje kompozicije, sonate za violončelo in klavir, ki jo je dokončal nekaj tednov pred smrtjo spomladi leta 1941. "Živimo v dobi komorne glasbe" je dejal skladatelj, s čemer je po mnenju muzikologa dr. Andreja Rijavca hotel poudariti, da je za odkrivanje novega, za kar se je z vsem svojim žarom boril, najbolj primeren ansambel z majhno zasedbo. Med dvaindvajsetimi v obliki partiture ohranjenimi komornimi instrumentalnimi deli je pet kompozicij napisanih za zasedbo godalnega kvarteta, od godalnega kvarteta v a molu iz leta 1923, Divertimenta za kvartet na lok (1925) in Prvega godalnega kvarteta (1926-1927) do Silhuet za godalni kvartet iz 1928 leta in Drugega godalnega kvarteta, ki je bil dokončan leta 1934. Silhuet za godalni kvartet so nastale leta 1928, eno leto po nastanku Prvega godalnega kvarteta. Namesto širokopotezne oblikovne gradnje v Prvem godalnem kvartetu, so Silhuet skladba žanrskega navdiha in razpoloženj, delo glasbenih prebliskov, ki z opuščanjem klasične kompozicijske tehnike sproščajo skladateljevo invencijo. Silhuet za godalni kvartet so tako po obliki domiselna in zanimiva suita ne glede na nekatere tradicionalne naslove stavkov: Preludio, Scherzando, Passacaglia, Kanon in Valse.